

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Burolul de distribuire : Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar : 1 Leu

Așteptare.

Parcă trăim în timpul de înaintea lui Isus. Parcă lumea întreagă simte neliniștea turburătoare a păgânismului. Ni se pare că tot desfrăul din epoca împăraților romani s'a deslănțuit și pe lângă bogăția celor puternici, își aruncă sinistra umbră mizeria sclavilor moderni. Aici oamenii simțurilor, dincolo ascheții sărăciei, simt aceeași dorință arzătoare dar nelămurită, iar ei nu știu că dorința aceasta este nostalgia sufletului, ea este setea de Bine, de Dumnezeu.

Omul de azi nu-și află plăcere în viață, este atât de încordat în muncă pentru pâine, avere și renume, că nu are timp să culeagă din florile bucuriilor mărunte ce oferă orice viață omenească. Apoi sunt alte persoane care au gustat plăcerile până la saturație și acum plictisiți de toate, cu indiferență rece

privesc viața. Iar alții chinându-se în întunericul mizeriei, nici o rază de bucurie nu străbate la ei.

Chiar în aceasta stare generală de spirit s'a sbătut omenirea imediat înainte de venirea lui Isus. Așteptare neștiută de nimeni, dar simțită de oricine s'a așternut atunci pe lumea întreagă, și această așteptare parcă s'a înnoit în sufletele noastre.

Așteptăm Crăciunul ! Dar e mare deosebire între cele două epoci, între timpurile noastre și cele antice. Noi ar trebui să știm, ce ei încă n'au putut să știe că : **E neliniștit sufletul nostru fără Dumnezeu.** Deci ca să fie așteptarea Crăciunului într'adevăr roditoare pentru noi, să desbrăcăm toate vanitățile, îndărătnicia, patimile și greșelele noastre, să ne deschidem sufletele ca muzica Crăciunului, ce deja e auzibilă să pătrundă în ele, și cu sinceră umilință să spunem : „Vreau să-mi înnoesc

viața. Imi trebuie credința ca să pot trăi. Vreau să mă port ca un adevărat creștin, și nu ca un păgân numai cu nume de creștin ca până acum. Vreau să am adevărată viață, nu numai aparența vieții. Vreau bucuriile Crăciunului să le simt într'adevăr !” Și le vom simți.

Parohiile din ținuturile sălbatice

Astăzi aproape nu există ținut oricât de îndepărtat și oricât de sălbatic, care să nu fie călcat de misionarii întemeietori de lăcașuri de închinăciune și de alte așezăminte creștinești. Numai că aceste așezăminte se susțin cu multe și scumpe jertfe : jertfe de vieți sfinte. Preoții misionari trebuie să alege două, trei și chiar cinci sute de kilometri dela o parohie la alta pentru a se îngriji de cele sufletești ale tinerelor comunități creștine. Ei sunt siliți să călătorească zile și săptămâni de-a rândul prin pustietăți fără drumuri, prin păduri unde aproape la fiecare pas îi pândeste primejdia de moarte : felurite fiare sălbatice.

Sectele pocăite.

(Conferința ținută în sinodul protopopesc al dist. Sighet de Ioan Dunca preot în Berbești).

(Urmare)

În anul 1521 un oarecare Nicolae Storch a predicat, între altele împotriva botezului copiilor și icoanelor, instituind secta anabaptilștilor. Ca să-și poată răspândi învățătura, a afirmat că vorbește cu Arhangelul Gavril care-i spune ce să predice. (Ceva similar cu povestea recentului „sfânt” cu pălăria pusă cochet pe o sprânceană, care afirmă că a pălăvrăgit cu Dzeu care i-s'a arătat în formă de monstru)

S'au ivit apoi, pe rând sufletişti, pietişti, și alții cari, fiecare, au învățături proprii.

Tot un efect al normei de interpretare a sf. scripturi lansată de Luther, sunt sectele „pocăite” de astăzi.

E foarte greu să se expună toate învățăturile lor, fiindcă sunt variate, și într'o permanentă și repede evoluție. Mulți dintre dâșii, de altfel, nu știu dacă sunt baptilști, nazareni, studenți (sic!) în biblie sau altă minunăție. Sunt încă și deacea cari, mai recent, acuzându-ne pe noi de idololatrie, în acelaș timp, neagă dumnezeirea lui Hristos, căruia totuși îi prestează cult.

Cea ce se observă la toți membrii sectelor pocăite, dar mai ales la conducătorii lor, e lipsa totală de scrupule în alegerea mijloacelor de cari se folosesc pentru a-și pune în circulație marfa. Nu scapă de ex.

nici o ocazie de a tribui bisericii unele slăbiciuni, reale ori închipuite, ale slujitorilor ei, exploatând în favorul lor eventualele tensiuni existente între respectivi slujitori și credincioși. E prea cunoscută înveșunarea cu care se năpustesc asupra obligațiilor ce le au credincioșii, de a susține materialicește pe slujitorii bisericii, utilizând împrejurările crizei economice, și alimentând sgârčenja multora.

E ușor de înțeles că sufletele slabe, concubinarii, ori alții, certaji, într'un fel sau altul, cu morala creștină, și în permanență căutare a vre-unei scuze pentru păcatele lor, își găsesc amorțirea conștiinței în cadrele atât de comode a acestor secte. Dar nu se poate tăgădui că singuraticile elemente bune, oameni de o naivă bună credință sunt înhățați de ghiarele lacome, ca să completeze într'un mod ciudat șleahta lepădăturilor satelor. Aici e, de fapt, cea mai serioasă primejdie, de care trebuie să ținem seamă, și care ne obligă la luptă împotriva ei.

Nu vom putea înfrânge trufia celor mai mulți, pentru că se îngrozesc de situația ce li-o oferim, de a fi fii ascultători, supuși ai bisericii. Nu le convine decât postura de filosofi, cu ochii dați peste cap, cu sprâncenele impunător încrunțate, și cu degetul plasat savant pe frunte, asaltați de guri căscate de uimire și admirație. Din această situație de complectă mulțumire a vanității e aproape imposibil să fie smuls un incult ori semidoct, care a început să-și închipuie că e cineva, că e

o piesă de care trebuie să se țină cont, în mașinăria lumii. Dar totuș lupta e necesară, pentru a recuceri, cel puțin, pe cei de bună credință, atrași în ghiarele secterilor, de aparența unei aproape inexistente vieți creștinești, și pentru a localiza plaga.

În lupta grea pe care trebuie să o purtăm împotriva lor, trebuie să ne folosim de toate mijloacele de cari ne e permis și e bine să dispunem.

Se pare că cel mai binecuvântat mijloc de combatere a pocăitismului e discuția, publică ori privată. Dar nu e tocmai așa cum se crede. În primul rând, e lucru știut că ereticii se feresc de discuțiile cu preoții, pretextând desgustul ce-l au față de slujba lor, și închipuitul interes pur egoist pe care-l au aceștia de ași salva prescurile. Nici nu e consult ca preotul să provoace direct discuții, căci prin această mai mult li-se ațără trufia, închipuindu-și că li-se dă prea mare atenție. Și aceasta nu e bine să o bănuiască nici credincioșii. Nu e permis, însă ca preotul să se eschiveze dela discuții, ci dimpotrivă e foarte bine să le provoace indirect, așa ca ei să pară provocatorii.

Mai bun mijloc e pregătirea propriilor credincioși pentru combaterea lor. Pentru aceasta e necesar, pe lângă îndeplinirea punctuoasă a tuturor serviciilor divine, contactul cu credincioșii, nu numai în exercițiul funcțiilor pe cari le cer, ci cât de des, ca să se cimenteze legătura de iubire și încredere prin care fiecare credincios trebuie

să fie legat de preotul său. Legăturile cât mai strânse dintre păstor și turmă sunt arme puternice împotriva lupilor. (Nu înțeleg, prin aceasta, să se facă, în ori ce formă, demagogie, care se întoarce totdeauna împotriva preotului, sdruncinându-i autoritatea.) În conversațiile cu credincioșii îi putem înarma și pregăti ca ei să lupte împotriva ereziilor, ori de ce nuanță ar fi.

Credincioșii sunt dornici de a se cultiva, și pentru aceasta e necesară răspândirea învățăturilor cuprinse în cărțile cu conținut religios-moral.

O astfel de armă împotriva sectarilor e conținutul broșurii părintelui Lucian Pop dela mânăstirea Bixadului: Călătoria la iad, cu scriptura în mână. Într-o vreme învățătura a sectelor e expusă și combătută în această broșură. Stilul popular, ușor de înțeles și curgător, forma de dialog, precum și spiritele strecurate ici colea, o fac atât de captivantă, încât ori cine o citește cu plăcere și se postează lamuri asupra adevărilor de credință. Vigoarea cu care creștinul spulberă toate argumentele pocăitului, limpezimea în argumentarea dreptei credințe, sunt calități cari o fac cea mai clară și mai utilă explicare a sfintei scripturi, din câte avem noi pentru popor.

Pentru a se vedea comoara de învățături creștinești ce conțin șirele acestei cărți, voi reproduce un fragment de dialog, privitor la preoți:

Pocăitul: Adevărat că vă slujesc preoții, dar pentru plată, iar Domnul a zis: „în dar ați

luat, în dar să dați (Mat. 10. 8).

Creștinul: Acesta-i cântecul vostru iubit, al pocăiților: plata preoților. Poate de aceea v'ați făcut pocăiți, ca să nu plătiți la preot. Aveți voi pe alții pe care îi plătiți, și încă mai mult decât pe preot. Ce vă doare dar, că noi plătim preotului? Ce vă amestecați în lucrurile noastre?

Îată că, însă, eu vreau să arăt cât de mult rătăciți. Înainte de toate trebuie să știți că darul lui D-zeu nu se vinde pe bani. Nu se vinde nici botezul, nici iertarea păcatelor, nici cuminecarea, nici alte taine sfinte. De aceea preotul știe, că ori i-se plătește ori nu, el trebuie să boteze, să cunune, să spovediască, să cuminece, să îngroape. El o și face aceasta, ori când vede că e necesar, cum e spre pildă la săraci. Darul de sus deci el nu-l vinde pe bani. De altă parte, însă, D-zeu nu vrea ca preoții săi să umble sdrenfoși rupți de foame, ca și când ar sluji pe un stăpân sgârcit și rău, și de aceea a poruncit aspru credincioșilor, să-și susțină pe preoții lor. Tot omul trebuie să trăiască după munca sa: dascălul după școala sa, croitorul, tâmplarul, după meseria sa, economul după pământul său, păstorul după oile sale, așa și preotul după preoția sa. Nu crezi? Dar nu spune oare sf. Pavel: „Să nu legi gura bouului ce treeră! „Au doară de voi are grijă Dumnezeu”? (I Cor. 9,9). Nu spune tot sf. Pavel: „Așa e rânduit de Domnul, ca cei ce propovăduiesc evanghelia din evanghelie să se hrănia-

scă!” (I Cor. 9,14), adevărat după osteneala care și-o pun în slujba lor preoțiască? Ar fi oare cinstit lucru, ca un preot să-și mănânce averea sa părințească, ca să poată umbla la școală să învețe o grămadă de ani, ca să vină pastor la o turmă ce nu-i dă nimic? Oare nu are el dreptul la susținerea sa?

Ascultați voi toți, cari nu vreți să plătiți preotului stolele și celelalte datorințe, ce spune sf. Pavel: „Cine slujește în oaste vreodată cu leafa sa? Sau cine sădește vie și din roada ei nu mănâncă? Sau cine paște turma, și din laptele turmei nu mănâncă? (I Cor. 9,7).

Cine zice dar, că nu trebuie să se dea plată preotului, războiască-se cu sf. Pavel, nu cu creștinii. Noi vrem să ne ținem păstorul, căci „Vrednic este lucrătorul de plata sa” (I Tim. 5,18)

Tot așa de vioi sunt combătute, dela început până la sfârșit, toate argumentele sectarilor.

E foarte bine ca conținutul acestei broșuri să fie făcut cunoscut în cercuri cât mai largi, prin predici, și dacă e posibil, dându-o în mâna cât mai multor, mai ales că, spre deosebire de alte cărți, o poate avea ori cine în schimbul unui preț iluzoriu.

Tot așa de necesară înființarea asociațiilor de pietate ca reuniunile Mariane, cultul Preasfintei Inimi, etc., căci credincioșii sunt dornici de o viață religioasă mai intensă. Aceasta o spune predilecția lor de fiecare zi pentru exercițiile de pietate,

în care toți au un rol, cât de cât, activ, cum e rugăciunea rozarului, și e bine ca această predilecție să nu o lăsăm utilizată de eretici.

Un bun serviciu aduc cauzei noastre corurile bisericești, cari fac serviciul divin mai atractiv.

Ca încheiere socot util să amintesc despre neînțeleasa disperare care face pe unii să recurgă, împotriva sectarilor, la sprijinul jandarmilor. Edăunător, pentru că un „apostol”, ori cât de caraghios ar fi improvizat, dacă e snopit în bătae face impresia de mucenic. Dacă organele statului socotesc necesară cravașe, pentru apărarea intereselor lui, le privește. Noi avem argumente, deși nu cu efect momentan, dar, în tot cazul, mai trainice.

... Nu e ușoară lupta cu sectele pocăite, cari răsar ca ciupercile după ploaie. Și se prea poate că în curând, „apostolilor” șughiați să se adauge încă unul cu „foc și ruje” și cu lozuri de loterie ca patron a unei noi secte, căci mai recent ciobanul „sfânt” a renunțat la „înălțarea” sa la cer, proiectată pentru începutul lunii Noemvrie.

și și-a anunțat începutul predicii prin țară. Dar primejdia ce o prezintă toate sectele nu e exagerat de mare, și prin ajutorul celui de sus o vom putea învinge, căci avem asigurarea divină pentru biserică: „porțile iadului nu o vor birui”.

Ion Dunca
Preot.

Părăstaș solemn

pentru membri repausați ai fostului sfat național din 1918 s'a ținut în Sighet în 22 Novmbrt. din inițiativa Ligii Antirevizioniste din Sighet. Liga Anterevizionistă, în frunte cu vrednicul ei președinte *Dr. Ioan de Kovats* a găsit cu cale, ca pentru ridicarea solemnității și ca să arate importanța deosebită a zilei, să invite pe Excelența Sa *Dr. Alexandru Rusu* episcopul Maramureșului, ca să presideze părăstașul.

La orele 11, într'o atmosferă adânc pioasă, cu participarea tuturor intelectualilor români din Sighet, fără deosebire de confesiune s'a oficiat serviciul divin pentru odihna acolora,

cari prima oră pe aceste plaiuri, au ridicat steagul sfânt al unirii tuturor românilor.

Cuvântarea rostită de *Exc. Sa Episcopul* cu aceasta ocazie, a fost un document cu privire la naționalismul neînfrânt al românilor uniți.

Cu aceasta ocazie *Exc. Sa* a făcut un apel călduros, ca lăsând la o parte atacurile confesionale, catolici și ortodocși să se pună în slujba Țării pentru binele ei.

După terminarea solemnității Excelența Episcopul împreună cu fruntașii orașului a cercetat cimitirul greco-catolic român, unde sunt înmormântați soldații căzuți în luptele pentru desrobirea Maramureșului, depunând și un frumos buchet de flori pe mormântul lor.

Agru din Sighet va deschide o bucărie pentru săraci. Acum se discută modalitățile pentru adunarea banilor necesari.

Congregația Mariană din Sighet cu ziua de 24 Nov. crt. a deschis o școală pentru adulți în localul *Agru-lui*. La primele cursuri au participat 17 elevi în majoritate servitoare, dornice de a se împărtăși în binefacerile slovei.

Calendarul dela Bixad se află de vânzare la *Librăria Asociațiunii* în preț 12 Lei. Înainte de a cumpăra calendar pe anul 1936, consultați *Calendarul Burelui Creștin*, cel mai bun calendar al anului.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

LIBRĂRIA „SF. IOSIF” Gl. Berthelot 19. Buc. II.

trimite :

Imagini religioase 40 buc. asostate contra Lei 50.
mărci sau mandai postal
100 buc. contra Lei 120.

Tablouri :

format 19×26 cm.	5 buc.	50 Lei	asortate
	10	90	
format 32×42 cm.	5	120	
	10	200	
Statuete : 16 cm.	1	60	
	5	250	